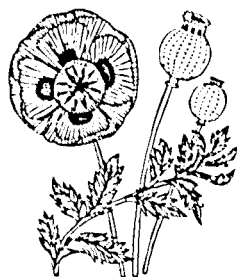

COLIN MELOY BIJ UITGEVERIJ CARGO

Wildwoud

Wildwoud

DE ONDERWERELD

geschreven door
Colin Meloy

met illustraties van
Carson Ellis

Vertaald door Annelies Jorna

2013

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Inhoud

Deel I

1	Een jongen en zijn rat	1
2	De koerier; Een andere O.W.	19
3	De geheimtaal van planten; Op naar Noordwoud!; De waarschuwing van de schoonmaker	30
4	Het verhaal van de korporaal	50
5	Entree van de moordenaar	69
6	De wereld doet wat Wigman wil; Welkom in het Ondanktehuis	82
7	Terugkeer naar Wildwoud	105
8	De betekenis van een droom; De grote wedstrijd	132

Deel 2

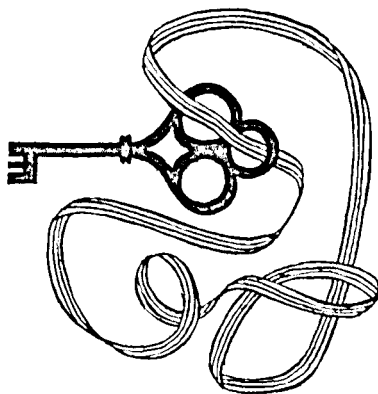
9	Onadopteerbaar	167
10	De kreupele antilope; Een lange reis	187
11	De grens over	209
12	De ongenode gast	224
13	Een veelbelovende opdracht	248
14	Water, water overal	276
15	Een oord van redding en troost	294
16	Onder Wildwoud	312

Deel 3

17	De terugkeer van de Bovengronders	333
18	Het grote offensief; Elsie en de Lange Weg	358
19	De overgang van heer Timotheüs naar het hiernamaals	380
20	Volg de groene kabel	395
21	Vroeger en nu; Een tandwielkje in de hand	414
22	De rij; Vanavond laatste voorstelling!	428
23	Buiten de Rand; Ondank krijgt ongewenst bezoek	449
24	Opstand!	468
25	Het einde van de winter	483

Deel I

HOOFDSTUK I

Een jongen en zijn rat

Sneeuw daalt neer.

Sneeuw zo wit als een zwanenveer, zo wit als een bloeiende boslelie. Het wit steekt verblindend af tegen al het donkergroen en bruin van het omringende woud, ligt donzig tussen de slapende ranken van klimop en bramenstruiken. Sneeuw hoopt zich op tegen de stammen van hoge naaldbomen en in de holtes tussen de dikke wortels van ceders.

Door het dichte woud loopt een weg, verborgen onder een ongerept sneeuwkleed.

Als je niet wist van het bestaan van die weg, zou je nooit vermoeden dat onder de sneeuw een eeuwenlange geschiedenis ligt van mensenvoeten en

paardenhoeven die over kilometerslange stukken met verweerde bestrating zijn gegaan. Je zou de witte strook aanzien voor een stuk grond dat vreemd genoeg was overgeslagen door de weelderig woekerende begroeiing van het woud. Er zijn geen sporen van karrenwielen of autobanden, geen voetafdruk verstoort de sneeuw witte vlakke. Je zou denken dat het een wildspoor was, waar geen boom kan wortelen door de voortdurende verkeersstroom van stille passanten: herten, elanden en beren. Maar in deze verre uithoek van de wereld lopen zelfs geen diersporen. Hoe dikker de sneeuw, hoe onzichtbaarder de weg, onvindbaar in dit enorme, oneindige woud.

Luister.

De weg is stil.

Luister.

De vredige stilte wordt verstoord door geratel in de verte. Het geluid van karrenwielen, en het gehinnik van paarden die zich inspannen om vaart te houden. Paardenhoeven die een koortsachtig ritme roffelen op de grond, gedempt door de sneeuw. Kijk: daar nadert in vliegende vaart een koets. Twee zijwielen zweven even boven de grond in de scherpe bocht. Twee zwarte paarden, glad van het zweet, trekken de koets voort. Adem damp uit hun neusgaten als rookwolken uit een schoorsteen. Op de bok zit de koetsier, een forse man in een pak van zwarte wol, met een gedeukte hoge hoed op. Onafgebroken schreeuwt hij de paarden bars toe: 'Hort, hort!' en 'Vort!' Hij spaart de zweep niet. Zijn gezicht staat zeer bezorgd. In de korte pauzes tussen het zwiepen van de zweep kijkt hij gespannen om zich heen.

Kijk goed: onder hem, in de eenvoudige zwarte koets zelf, zit een vrouw, alleen. Ze draagt een mooie zijden japon en haar gezicht gaat schuil ach-

ter een glanzende roze voile. Ringen met kleurige edelstenen fonkelen aan haar vingers. In haar handen heeft ze een tere papieren waaier, die ze nerveus open- en dichtklapt. Ook zij tuurt naar de boomwallen aan weerskanten van de koets, alsof ze daar iets of iemand zoekt. Tegenover haar staat een rijk bewerkte kist, versierd met gouden en zilveren filigran. De dubbele grendels zijn afgesloten en de sleutel hangt aan een smalle gouden ketting om haar hals. Nerveus klopt ze met de waaier tegen het plafond van de koets.

De koetsier hoort haar en spoort de paarden aan, slaat nog harder met de zweep op hun zwoegende flanken. Een plotselinge flits van beweging op de weg voor hem trekt zijn aandacht. Hij knijpt zijn ogen half dicht tegen het verblindende wit van de dwarrelende sneeuw.

Midden op de weg staat een jongen.

Maar het is niet zomaar een jongen. Hij draagt een met brokaat versierde officiersjas, als een infanterieman uit de Krimoorlog. Zijn zwarte krulhaar piept onder de rand van een namaakbontmuts uit. Hij zwaait achteloos met een lege katapult. Op zijn schouder zit een rat.

‘Halt!’ schreeuwt de jongen. ‘Dit is een overval!’

‘Je hoort het goed!’ krijst de rat. ‘Teugels aan, dikzak!’

De koetsier vloekt sissend. Bliksemsnel laat hij de zweep vallen en neemt de teugels in één hand. Hij geselt de rug van de paarden, die in gestrekte galop gaan. Een wrede grijns trekt over zijn gezicht. ‘Vort!’ brult hij tegen de zwaar beproefde dieren..

De jongen was eerst vol zelfvertrouwen, maar nu betreft zijn gezicht. Hij slikt krampachtig. ‘Ik... ik meen het!’ stamelt hij.

De koetsier trekt zijn gebarsten lippen in een grijns en onthult verbluffend gele tanden. Hij houdt niet in. De dame in de koets slaakt een gilletje

als ze nog sneller over de besneeuwde weg daveren. De jongen grist een steen van de grond. Hij veegt de sneeuw af aan zijn broek en legt de steen in de band van zijn katapult.

'Ik doe het liever niet,' waarschuwt hij. Het is onduidelijk of de koetsier hem hoort; in volle vaart davert de koets dreigend op de jongen en de rat af.

Snel en vaardig – hij heeft zo te zien goed geoefend – laat de jongen de steen vliegen, recht op de koetsier af, die nog net op tijd bukt. De steen scheert over zijn hoofd en landt in het dichte, besneeuwde kreupelhout van het woud. De jongen heeft geen tijd een andere steen te pakken; de koets is zo dichtbij dat hij het zweet van de paarden kan ruiken.

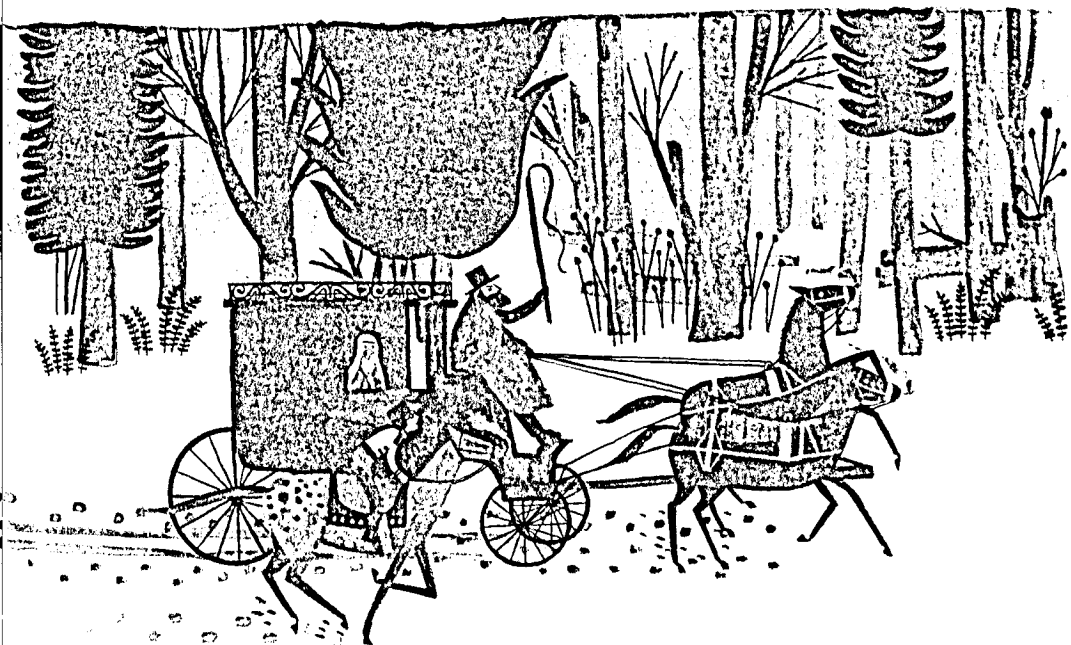
De rat slikt hoorbaar en duikt in de greppel langs de kant van de weg.

De jongen springt achter hem aan en ze buitelen over elkaar heen. De koets dendert langs. De paarden, geschrokken van de twee struikrovers die ze op het nippertje hebben gemist, hinniken wild in het voorbijgaan.

De gesluierte dame in de koets klemt de sleutel om haar hals vast. Ze slaakt een hoge, schrille gil van angst. De koetsier is ingenomen met zijn stoerheid en werpt een blik over zijn schouder naar de jongen en de rat. 'Volgende keer beter, sukkels!' schreeuwt hij. En nu zijn aandacht is afgeleid, ziet hij niet dat voor hem cederstammen als dominostenen omvallen en in een storm van versplinterend hout de weg blokkeren. Drie boomstammen, de een na de ander. Bam, bam, bam.

De vrouw krijst. De koetsier kijkt met een ruk voor zich, trekt hard de teugels aan. De paarden stikken bijna. De hoeven glibberen alle kanten

uit op het gladde wegdek. De koets hangt slingerend schuin en kraakt huiveringwekkend. Met veel tegenwoordigheid van geest brult de koetsier uit volle borst: 'Vort!' en behendig loodst hij paarden en koets door de barrière van gevallen bomen. Gedaantes duiken op uit de bossen; het zijn meisjes en jongens die net als de overvaller militaristisch gekleed zijn, maar in een raar samenraapsel van uniformen. Je ziet haveloze kelen en gezichten half verborgen achter een sjaal. De oudste lijkt nog maar net vijftien. Ongelovig staren ze naar de ervaren koetsier, die toch de onhandelbare koets met twee paniekerige paarden door hun versperring weet te manoeuvreren. In een vloek en een zucht heeft de koetsier de hindernis genomen en hij hanteert de zweep weer om de paarden aan te zetten.

De jongen en de rat zijn intussen uit de greppel geklauterd en hebben de sneeuw van hun kleren geklopt. De rat springt weer op de schouder van de jongen, die zijn vingers aan zijn mond zet en schril fluit. Uit de dichte begroeiing van het Woud komt een bruin-wit gevlekte pony. De jongen springt op de paardenrug, komt overeind, waarbij de rat zich krampachtig aan zijn epauletten vastklampt, en spoort zijn rijdier met een schop in de flanken aan tot galop. Bij de versperring laat hij het paard over de drie stammen springen. Sneeuw en zand stuiven op als het paard weer neerkomt. De jongeren tussen de bomen zijn van de schrik bekomen en roepen hun eigen paard. In een mum van tijd is de weg vol galopperende ruiters die de achtervolging op de vluchtende koets inzetten.

De koetsier, ver voor hen uit, merkt het. Hij vervloekt de volharding van de bandieten. De wind slaat in zijn gezicht, de sneeuw bijt en is bitterkoud.

Onder de achtervolgers is de jongen met de rat verreweg de snelste.

De meesten kunnen het tempo van de koets niet bijhouden en vallen af. Algauw zijn er nog maar vier over: de jongen, nog een iets oudere jongen en twee meisjes. Ze halen de voortrazende koets in en splitsen zich op, twee aan elke kant van het rijtuig. De rat, die zich aan een oorflap van de pluizige muts van de jongen vastklemt, krijst bevelend tegen de koetsier: 'Je goud of je leven!'

De koetsier antwoordt met zo'n wereldschokkende vloek dat de jongen er zelfs in het heetst van de strijd van moet blozen. Hij is langs de koets gekomen en kan naar binnen kijken: de gesluierde dame, met de sleutel om haar hals, de gesloten fraaie kist. De vrouw kijkt nieuwsgierig terug, haar grote bruine ogen glanzen achter de wazige voile voor haar gezicht. De jongen wordt hier even door afgeleid. De rat schreeuwt: 'Kijk uit!'

In een poging zijn achtervolgers af te schudden laat de koetsier het rijtuig naar links zwenken, en het scheelt maar een haartje of de jongen stuurt zijn pony regelrecht de wielen in. Hij smoort nog net een schreeuw van schrik en wendt de teugels. De pony springt opzij, zakt met zijn hoeven in het zachte kreupelhout van de berm en verliest zijn evenwicht. Hier loopt de grond steil af naar een stromende beek ver onder hen. De jongen zet zich schrap voor de val, maar de pony is vlug en wendbaar. In een flits heeft hij weer de sneeuw op de weg onder zijn voeten. De jongen fluistert hem een dankjewel in zijn oor. Ze zitten weer in de race.

Het rijtuig ligt nu een aantal paardlengtes op hen voor. De drie andere bandieten zwoegen om bij te blijven. Een van de ruiters, een meisje met stroblond haar, heeft de dakrand van de koets vastgegrepen en wil aan boord klimmen. Het is een riskante onderneming; haar gezicht staat strak van spanning. De andere twee, een jongen en een meisje, spelen het klaar hun paarden naast de koets te brengen. Het blonde meisje waagt

met een luide kreun de sprong; nog net op het nippertje kan ze zich aan het bagagerek op de koets vastgrijpen. Haar paard draaft weg; ze bengelt aan de zijkant van de koets, waarin de passagiere opnieuw een hoge gil slaakt. Het meisje krijgt houvast, hijst zich op het dak en juicht triomfantelijk. Ze draait haar hoofd naar de jongen met de rat, die nog een paar paardlengtes achter ligt.

'Dat de beste bandiet mag...' begint ze, maar de koets ploegt onder een laaghangende tak door en op hetzelfde moment wordt ze de lucht in getild. De jongen met de rat bukt zich bliksemsnel om de spartelende meisjesbenen te ontwijken terwijl hij op zijn pony naar het rijtuig galoppeert.

'... winnen,' maakt het meisje, met haar armen om de boomtak, de zin af.

De jongen knikt naar de rat en klemt vastbesloten zijn kiezen op elkaar. Alleen hij en het andere meisje zijn nu nog over. De andere jongen heeft de achtervolging gestaakt, zijn paard kreupelt door de begroeiing van de berm.

'Aisling!' schreeuwt de jongen. 'Grijp de paarden!'

Aisling, nu op gelijke hoogte met het paard rechts, heeft hem gehoord. Ze graait naar het tuig, maar de zweep van de koetsier blokkeert elke poging. 'Weg jij, smerige bandiet!' brult hij. Het meisje trekt een grimas als de leren punt van de zweep een rode bult op haar hand achterlaat.

'Septimus,' sist de jongen, 'weet jij geen list?'

De rat grijnst. 'Ik kan wel iets lolligs verzinnen.' De jongen rijdt weer naast de koets. Hij hoort de jonkvrouw daarbinnen jammeren. De rat springt van zijn schouder en landt in de nek van de koetsier, die een bloedstollende schreeuw slaakt.

'Rrrrratten!' brult hij. 'Ik haat rrrrratten!'

Maar het knaagdier is al in zijn pak gekropen en danst een levendige horlepiep tussen zijn blote schouderbladen. De koetsier schreeuwt moord en brand en laat de zweep en de teugels los; de paarden, verward, houden hun draf in en de jongen en het meisje gaan naast ze rijden. Ze wisselen een snelle blik van verstandhouding, springen op de rug van het span, trekken de teugels aan en de paarden komen met krabbelende hoeven tot stilstand.

De koetsier springt van de bok en waggelt over de weg, radeloos naar zijn rug graaiend. De jongen en het meisje zien die gekkigheid lachend aan en concentreren zich dan weer op hun taak. Het meisje gebaart zwie-rig: 'Na jou.' De jongen buigt, loopt vol zelfvertrouwen naar de koets en zwaait de deur open.

'Zo, dame,' zegt hij trots, 'als u dan nu zo goed wilt zijn die kist...'
Zijn woorden ebben weg. In de koets heeft de dame haar voile wegge-schoven om een schokkende wirwar van kastanjebruin baardhaar te ont-hullen.

Ook is de loop van een vuursteenpistool op hem gericht.

'Dat dacht ik niet,' bast de inzittende met een bijzonder ondamesach-tige stem.

De jongen heeft daar niet van terug. 'Maar...' stamelt hij.

'Pang!' zegt de passagier. Hij klopt de jongen bestraffend met de pis-toolloop tegen zijn voorhoofd.

De jongen staart hem aan, krabt aan zijn slaap alsof hij de hele scène in gedachten nog eens de revue laat passeren. Hij schopt met zijn laarzen in de sneeuw. Het wintertrimester van de bandietenopleiding is begonnen. En Curtis is net gezakt voor zijn eerste proef.